

Arrest

nr. 245 480 van 7 december 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL
2. ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2020 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2020 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 oktober 2020 (RvV X) en 20 oktober 2020 (RvV X) waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 juni 2018 België is binnengekomen, diende op 8 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juli 2018 beviel verzoekster in België van een dochter, Sa.

1.2. Op 4 mei 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 4 mei 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 08/06/2018

Overdracht CGVS: 24/10/2018

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 februari 2019 van 14.12 uur tot 18.05 uur en op 3 oktober 2019 van 9.15 uur tot 13.10 uur. U werd daarbij telkens bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Peter Lips.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Marehan-clan te behoren. U bent geboren op 26 juni 1987 in Mogadishu. U woonde het grootste deel van uw leven in het district Wardighley. Na de dood van uw moeder in het kraambed van uw jongste zus, ging u inwonen bij de tweede vrouw van uw vader. U leefde er in moeilijke omstandigheden omdat uw stiefmoeder en halfbroer A. u slecht en als huisslaaf behandelden. U werd regelmatig vastgeketend. U was nog een jong meisje toen de schoonbroer van uw halfbroer A. u thuis verkrachtte. Uw broer verbood u ook maar iets hierover te zeggen tegen uw stiefmoeder. Hij zocht een traditionele vroedvrouw voor u om u opnieuw te infibuleren. De vrouw van A. vertelde echter wel door aan haar vriendinnen wat er u was overkomen. Later leerde u uw man van de Reer Hamar-clan kennen. Jullie wisselden telefoonnummers uit en hielden contact met elkaar via telefoon. In augustus 2011 ging hij naar uw familie toe om uw hand te vragen, maar A. weigerde zijn huwelijksaanzoek resoluut omdat uw clan gewoonlijk niet met die van uw man huwt. In oktober 2011 huwde u met uw echtgenoot en raakte u kort daarop zwanger nadat u erin geslaagd was met uw halfzus F. zogezegd naar een huwelijksfeest te gaan. In werkelijkheid sprak u met uw echtgenoot af in een restaurant en liet u uw huwelijk voltrekken. Vervolgens keerde u met F. naar huis, waar uw halfbroer u bleef vastketenen. Toen A. er na enkele maanden achter kwam dat u zwanger was, sloeg en stampte hij u eerst. Vervolgens bracht hij u naar een ziekenhuis om het kind te laten aborteren. U kreeg een medicijn, bleef drie dagen in het ziekenhuis en moest zeven dagen later terugkeren om de foetus te laten weghalen. Voor die zeven dagen om waren, slaagde u met de hulp van F. erin weg te lopen van huis. Zij nam contact op met uw man en maakte uw ketenen los op de dag dat uw man u kwam ophalen. U vluchtte samen met uw man naar Hargeisa, waar u tot ongeveer drie maanden na de geboorte van M., op 16 juni 2014, bleef. U ging er weg nadat er diabetes bij uw man was vastgesteld en u als lid van de Marehan discriminatie ondervond van de Isaq-clan. U, uw echtgenoot en twee dochters keerden terug naar Mogadishu, waar uw gezin ging inwonen bij uw schoonfamilie in Wardighley. Uw halfbroer was inmiddels verhuisd naar Bulo Hubey, maar kwam te weten dat u en uw man terug in Mogadishu waren. U had zijn vrouw ontmoet op een markt en u had haar uw telefoonnummer gegeven. A. belde u op na het overlijden van uw vader in de aanslag van 14 oktober 2017 en beval u uw gezin te verlaten. U weigerde. Op 13 november 2017 arresteerde hij uw man in zijn winkel en vervolgens viel hij u in het ouderlijk huis van uw man aan. Daarbij kwam uw jongste zoon S. om. U raakte gewond en moest drie dagen in het ziekenhuis doorbrengen. U was intussen zwanger van uw vierde kind, Sa.. Nadien bedreigde uw broer u nog via telefoon. Hij zou uw man pas vrijlaten op voorwaarde dat u van hem scheidde. U weigerde dit echter. Vervolgens kreeg u problemen met uw schoonmoeder die erop stond dat u uw dochter zou besnijden. Ook dat weigerde u, wat eveneens uitmondde in een conflict tussen u en uw schoonmoeder, waarbij ze u sloeg op uw hoofd. Daarna contacteerde u uw broer met de melding dat u uw schoonfamilie zou verlaten. U deed dit alleen om de erfenis van uw vader te kunnen recupereren. Door inmenging van clanouderen, erfde u uiteindelijk uw deel. Daarmee bracht u uw kinderen onder bij een vriendin in Afgoye. Met het resterende bedrag bekostigde u uw reis naar Europa. U verliet Mogadishu op 27 maart 2018 en reisde via Turkije naar Griekenland. Toen u in Griekenland aankwam, was uw man vrijgelaten maar in coma geraakt. U kwam aan in België op 4 juni 2018 en vroeg internationale bescherming bij de DVZ op 8 juni 2018. Op 9 juli 2018 beviel u van uw vierde kind, Sa..

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een geboorteakte van uw dochter Sa., attesten op naam van u en uw dochter met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking, een verklaring op eer van GAMS, een attest van psychologe C. Boucquey-Grosjean van januari 2019 en een medisch attest van 4 oktober 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een attest voor van psychologe C. Boucquey-Grosjean van januari 2019 waarin gesteld wordt dat u aan PTSD lijkt te lijden. Nergens uit het attest blijkt echter dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter Sa. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 22 oktober 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 februari 2019 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter Sa. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In geval van terugkeer naar Mogadishu verklaart u uw halfbroer te vrezen. U hebt deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt. Er zijn immers verschillende elementen in uw dossier aanwezig die de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. In de eerste plaats zijn er uw verblijfplaatsen en geboorteplaatsen van uw kinderen. Zo verklaart u bij de DVZ dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Somalië op 27 maart 2017 in Mogadishu hebt gewoond en dat al uw kinderen in Mogadishu zijn geboren (Verklaring DVZ, punt 10, 16 en 31). In de vragenlijst CGVS vermeldt u dat u naar Somaliland vluchtte en nadien terugkeerde naar Mogadishu (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u behalve in Mogadishu ook in Hargeisa hebt gewoond, van 2012 tot 2014, en Somalië op 27 februari 2018 hebt verlaten en diezelfde dag in Turkije bent aangekomen en daarna, op 18 april 2018 bent doorgereisd naar België. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, stelt u dat u de tijd of de kans niet kreeg om uw verblijf in Hargeisa toe te lichten. Wat de geboorteplaatsen van uw kinderen betreft, stelt u na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ dat enkel S. in Mogadishu is geboren (CGVS II, p. 7). Daarnaast gaf u bij de DVZ ook aan te hebben gereisd met een visum voor Turkije, afgegeven in januari 2017, en dat u in maart 2017 in Turkije vingerafdrukken afstond en daar een verzoek om internationale bescherming deed (Verklaring DVZ, punt 22 en 24). Wanneer het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen over de afgiftedatum van het visum en dat u bij de DVZ daarnaast meermaals verklaarde dat u al in 2017 in Turkije was, ontkent u dit. U blijft vasthouden aan de versie van de verklaringen zoals u ze op het CGVS hebt gegeven (CGVS II, p. 7). In tweede instantie zijn ook uw verklaringen over uw vluchtrelaas bij de DVZ anders dan op het CGVS. Zo stelt u bij de DVZ dat uw broer u probeerde uit te huwelijken aan een oudere man toen u zwanger was van uw echtgenoot. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u iets anders vertelde, namelijk dat uw zus aan een oudere man werd geschonken en een dochter kreeg van hem. U vermoedt wel dat uw broer u eveneens van plan was om uithuwelijken (CGVS I, p. 22).

Naast deze verschillen in uw opeenvolgende verklaringen, stelt het CGVS een aantal inconsistenties vast in uw vluchtrelaas die evenzeer een negatieve impact hebben op uw geloofwaardigheid.

U verklaart dat u als jong meisje verkracht werd door de schoonbroer van A., waarna u verplicht onderworpen werd aan een herinfibulatie. Uw broer wilde immers niet dat iemand hierover iets te weten kwam. Tegen uw stiefmoeder mocht u hier niets over kwijt. Terwijl u het zwijgen opgelegd werd, ging de vrouw van A. echter rondbazuinen aan burens en vriendinnen dat u niet zomaar verkracht was maar dat u zelf seksuele betrekkingen had gewild. Gevraagd naar de reden hierachter zegt u dat ze net als uw broer verslaafd was aan khat en u enkel pijn wilde doen (CGVS, p. 9-11). Hoe dan ook blijft het vreemd dat uw

schoonzus enkel en alleen om u zwart te maken, zou toegeven aan de buitenwereld dat er buitenechtelijke seksuele betrekkingen zouden zijn geweest tussen haar broer en u, en dit in een land waar zulke praktijken geheel taboe zijn.

Daarnaast bevatten ook uw verklaringen over uw uiteindelijke vluchtaanleiding meerdere elementen die niet consistent zijn. Zo is er in de eerste plaats het feit dat u een relatie begint met een man van de Reer Hamar, die u omschrijft als een minderheidsclan met wie uw clan niet huwt volgens de traditie. Het feit dat de clanachtergrond van de man mogelijk een probleem zou vormen, is iets wat u noch uw echtgenoot vóór het huwelijk lijken te hebben besproken of in overweging hebben genomen. U stelt immers dat u al verliefd was geworden en niet meer kon terugkeren en u de mening van uw man niet kent over het feit dat hij buiten zijn clan ging trouwen (CGVS I, p. 24-25). Wanneer uw echtgenoot uw hand gaat vragen aan uw broer, wordt het al snel duidelijk dat uw broer niet van plan is om in te stemmen met zijn huwelijksaanzoek. U wordt vanaf dat moment letterlijk aan de ketting gelegd. Toch biedt uitgerekend uw schoonzus, met wie u al jarenlang een slechte relatie onderhoudt, u de kans om haar dochter F. met wie u wel een goede band hebt te begeleiden naar een huwelijksfeest. Met medewerking van F., maakt u van deze gelegenheid gebruik om in het geheim uw huwelijk te laten voltrekken en eveneens te consumeren. U beslist echter niet om samen met uw man weg te lopen maar terug te keren naar het huis van A.. Gevraagd waarom u alsnog terugkeerde, zegt u dat u moeilijk F. alleen naar huis kon laten terugkeren (CGVS II, p. 14-15). Nochtans was dit de ideale gelegenheid geweest om uw vrijheid te herwinnen en samen met uw man elders een nieuw bestaan op te bouwen. Opvallend is dat u noch uw echtgenoot concrete stappen in die richting zet en dit zelfs niet overweegt tot op het moment dat uw zwangerschap toevallig aan het licht komt. U zegt dat uw man geen andere stappen heeft genomen behalve het feit dat hij zonder succes nog een keer gaan praten is met uw broer, kort nadat jullie in het geheim waren gehuwd (CGVS II, p. 15-16). Het gegeven dat u en uw man na het huwelijk en zelfs na enkele maanden zwangerschap geen enkel concreet plan maken en zomaar alles op zijn beloop laten tot A. u naar een abortuskliniek meeneemt, is bijzonder onwaarschijnlijk. Bovendien is het feit dat u in een ziekenhuis in Mogadishu abortuspillen zou krijgen samen met het advies om na zeven dagen terug te keren voor het voltooiën van de abortus, evenzeer bedenkelijk. U werpt hiertegen op dat in Mogadishu alles mogelijk is tegen betaling (CGVS II, p. 16-17). Dit is mogelijk niet geheel onjuist is maar dit kan in uw geval echter onmogelijk alles uitklaren. Er moet immers rekening gehouden worden met alle factoren in uw beschrijving van de gebeurtenis en het feit dat abortus in Somalië niet alleen verboden is bij wet maar dat er tevens een groot taboe op rust. Als er al abortussen worden gepleegd in Somalië, dan zou dit alleszins niet verwacht worden in een ziekenhuis maar veeleer in een clandestiene omgeving in het bijzijn van een vroedvrouw. Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat uw mening geheel terzijde werd gelaten in het ziekenhuis. U zegt dat A. het op een akkoord met de dokter gooide, terwijl u de verpleegsters duidelijk liet weten dat u de abortus niet wilde (CGVS I, p. 21). Ook bedenkelijk is het feit dat de pillen geen enkel effect op uw kind hebben gehad zoals u zelf aangeeft (CGVS I, p. 21).

Ook over uw vertrek uit en terugkeer naar Mogadishu zijn elementen aan te wijzen. Zo stelt u in het eerste onderhoud dat u in januari 2012 wegliep met uw echtgenoot, toen u drie maanden zwanger was. In het tweede onderhoud stelt u dat bij uw vertrek uit Mogadishu 5 maanden zwanger was (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 5). U en uw man beslissen rond september 2014, drie maanden na de geboorte van M., vanuit Hargeisa terug te keren naar Mogadishu. Opvallend is dat u niet voor en ook niet na uw terugkeer probeert uit te zoeken waar A. en zijn gezin zich op dat moment bevinden ondanks dat u beweert nog steeds A. vreesde (CGVS II, 20-21). Dat gegeven is des te onwaarschijnlijker in het licht van uw verklaringen over de woonplaats van uw schoonfamilie bij wie u ging intrekken. Daarover verklaarde u immers dat ze vlakbij het huis van A. woonden, namelijk dertien huizen verschil (CGVS II, p. 6). U en uw man konden via uw schoonfamilie dan ook vrij makkelijk en snel te weten komen of A. en zijn gezin nog steeds in de buurt woonden. Bovendien is het ouderlijk van uw man niet alleen vlakbij het huis waar u vroeger samen met A. en zijn gezin woonde. Het is tevens de eerste plaats waar A. u zou gaan opzoeken als hij wist dat u terug in Mogadishu was. Hoewel u beweert dat A. al verhuisd was naar Bulo Hubey nadat u terugkeerde naar Mogadishu (CGVS I, p. 23), was het huis van de schoonfamilie hoegenaamd niet de veiligste plek voor u en uw gezin. Daarnaast is het vrij onwaarschijnlijk dat uw broer u pas in november 2017, drie jaar na uw terugkeer, bij uw schoonfamilie thuis opzoekt.

Daarbij komt nog dat u geen geheim maakte van uw terugkeer: U verkocht immers groenten voor het ouderlijk huis van uw man waardoor het weinig geloofwaardig is dat A. nog niet via buurtbewoners op de hoogte zou zijn gekomen van uw terugkeer. Nog onwaarschijnlijker wordt het wanneer blijkt dat uw broer er pas in slaagt u te traceren nadat u toevallig zijn vrouw op een markt ziet, u haar begroet en met elkaar een praatje slaat over de kinderen. U situeert het moment waarop uw broer te weten kwam dat u weer in Mogadishu was na de geboorte van S., dus na in 2016. Uw schoonzus vertelt u dan dat ze in Bulo Hubey woont en u geeft haar uw telefoonnummer wanneer zij daarom vraagt. Gevraagd waarom u uw gegevens

zomaar prijs gaf aan de vrouw met wie u jarenlang problemen kende, stelt u dat u dit deed omdat ze een familielid van u was (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 19-22). U gaf A. hiermee de mogelijkheid om weer in contact te komen met u terwijl verwacht zou worden dat u hem koste wat het kost zou willen vermijden. Dit geeft uiteindelijk aanleiding tot twee oproepen van uw broer waarin hij dreigt iets te doen waar u spijt zou van hebben als u uw man en kinderen niet achterlaat (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 21). Ondanks de dreigementen blijft u in het ouderlijk huis van uw man wonen, waar A. u op 13 november 2017 komt opzoeken met alle gevolgen van dien. Al deze elementen samen waaruit blijkt dat u geen maatregelen nam om uw terugkeer naar Mogadishu en uw verblijfplaats in de stad voor A. geheim te houden, dragen bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na dit incident komt het tot een conflict met uw schoonfamilie, meer bepaald uw schoonmoeder en schoonzus, die uw dochter willen besnijden. Dit is tevens de reden dat u besluit het huis te verlaten en uw kinderen onder te brengen bij een vriendin. U zoekt zelfs toenadering tot A. om aanspraak te kunnen maken op uw erfenis. Wanneer het CGVS u tijdens het tweede onderhoud vraagt waar u kinderen zich bevinden, antwoordt u dat ze zich bij uw schoonzussen en uw schoonbroer bevinden (CGVS II, p. 2-3). Toch is het vreemd dat uw kinderen terugkeren naar de schoonfamilie terwijl u uw kinderen daar net had weggehaald omdat uw schoonmoeder de genitale verminking van uw dochters niet langer wilde uitstellen (CGVS I, p. 17-18). Ook dit is weinig consistent en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Een laatste en eveneens veelzeggend element is het relaas dat de psychologe brengt bij wie u in behandeling bent sinds oktober 2018. In haar brief van januari 2019 schrijft ze dat u het slachtoffer bent van familiaal misbruik en geweld, maar ook dat u en uw echtgenoot grote familiale conflicten kennen met de broer van uw echtgenoot omwille van een erfenis. Dit laatste staat hoe dan ook haaks op uw verklaringen waarin uw huwelijk de kern van uw problemen vormt en waarin niet de broer van uw man maar uw eigen broer een centrale rol speelt. Het meest treffende is echter dat er over de dood van uw zoon S. niets te lezen valt in de brief. Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat problemen hebt met uw schoonbroer. U stelt dat u te weinig geld van de erfenis kreeg en dat u wel degelijk aan de psychologe over de dood van uw zoon hebt verteld (CGVS II, p. 4). Deze antwoorden zijn echter onvoldoende ter verklaring. Dit doet dan ook finaal afbreuk aan uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met halfbroer omwille van uw huwelijk, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De opmerkingen die u naar aanleiding van het eerste onderhoud formuleerde in het Somalisch kunnen niets aan deze beoordeling wijzigen. Wanneer u in het tweede onderhoud gevraagd wordt waarover uw opmerkingen gingen, antwoordt u dat het correcties betrof van de stammen en de stamnamen (CGVS II, p. 2). Het CGVS kan op basis hiervan enkel besluiten dat het om details gaat in uw verklaringen, die hier niet ter discussie staan en die de beoordeling dus ook niet kunnen ombuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen.

Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviséerd, waaronder hotels en

overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er

geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie-richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochter Sa., waarvan u verklaart dat ze geboren is op 9 juli 2018 in België, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, heb ik besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen/haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

De documenten die u neerlegt, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. In de brief van de psychologe staat te lezen dat u aan PTSD lijkt te lijden. De psychologe verwijst naar meerdere omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot uw psychische problemen, waaronder omstandigheden in Somalië (die niet geheel overeenstemmen met uw verklaringen op het CGVS) en omstandigheden onderweg naar Europa. De brief kan gezien de afwijkende verklaringen over uw problemen in Somalië uw aangehaalde vluchtmotieven ondersteunen en nog minder er een bewijst voor vormen.

Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw persoonlijke onderhoud op het CGVS bleek dat u in staat bent om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. In het medisch attest van 4 oktober 2019 staan een aantal littekens beschreven. De arts vermeldt hierbij telkens uw verklaring over het ontstaan van deze littekens en/of letsels en besluit dat deze fysieke overeenstemmen met uw verhaal. Hierbij moet worden opgemerkt dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de psychische

elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld.

U legt daarnaast een aantal medische attesten neer waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan en uw dochter Sa. niet. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de genitale verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Sa.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

U legt ook een verklaring op eer van GAMS neer. Dit document is een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat Sa. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter Sa. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummer 249 000 en 248 553 van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting heeft verzoekster uitdrukkelijk aangegeven dat zij een uitspraak wil op basis van het verzoekschrift met rolnummer 249 000. Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoekster derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 248 553.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- schending van de artikelen van 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van artikel 48/3 van voormelde Immigratie van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 ;*

- schending van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven), 3 (verbod van foltering) en 8 (recht op privé, familie- en gezinsleven) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 *inuncto* artikel 48/7 van voormelde Immigratie van 15 december 1980 en artikel 22 van de Grondwet;”.

Na een theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen, geeft verzoekster aan dat zij de motieven van de bestreden beslissing betwist.

Zij benadrukt dat haar minderjarige dochter Sa. als vluchteling werd erkend omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking (VGV) bestaat (verzoekschrift, stuk 3). Verzoekster citeert de motivering in de bestreden beslissing op dit punt en meent dat hieruit volgt dat niet betwist wordt dat verzoekster ook een VGV heeft ondergaan, hetgeen zij staft met een medisch attest, en aldus reeds vervolging of ernstige schade leed zoals bepaald in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat haar om die reden minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Verzoekster citeert vervolgens uit informatie van de VN (verzoekschrift, stukken 4-5) met betrekking tot het principe van eenheid van gezin en meent dat de erkenning van de gezinseenheid als een essentieel recht wordt bevestigd door artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Zij meent verder dat zij niet kan worden uitgesloten van het voordeel van de gezinseenheid dat ertoe dient te leiden dat zij erkend wordt als vluchteling afgeleid uit de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar minderjarige dochter Sa., ook al volstonde de door haar ingeroepen asielmotieven niet om verzoekster als vluchteling te erkennen.

Verzoekster stelt nog dat de beperking dat zij niet ten laste is van haar dochter Sa. en niet onder haar wettelijk gezag staat, een niet-geoorloofde beperking vormt op de voormelde en meer voordelige grondwettelijke en internationale bepalingen. Door de verkeerde interpretatie en toepassing van het principe van gezinseenheid kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen en werd verzoekster ten onrechte niet erkend als vluchteling als afgeleide van de vluchtelingenstatus toegekend aan haar dochter Sa., aldus verzoekster.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische toelichting over de materiële motiveringsplicht.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift:

- de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters dochter Sa. van 4 mei 2020 (stuk 3);
- de “CCPR General comment N° 19: Article 23 (The Family) Protection of the Family, the Right to Marriage and Equality of the Spouses” van de UN Human Rights Committee van 27 juli 1990 (stuk 4);
- een uittreksel uit het “Handbook on procedures and criteria for determining refugee status” van het Office of the UN High Commissioner for Refugees van januari 1992 (stuk 5).

3.1.3. In een aanvullende nota van 3 november 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten, dat zij vervolging vreest door haar halfbroer omwille van haar geheim huwelijk met een lid van de minderheidsclan Reer Hamar, aannemelijk te maken. Verzoekster doet in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging om de

pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing in dit verband, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waarbij zij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten door haar halfbroer duidelijk blijken uit de stukken uit het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd. Volgende motivering van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen door de Raad:

"In geval van terugkeer naar Mogadishu verklaart u uw halfbroer te vrezen. U hebt deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt. Er zijn immers verschillende elementen in uw dossier aanwezig die de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. In de eerste plaats zijn er uw verblijfplaatsen en geboorteplaatsen van uw kinderen. Zo verklaart u bij de DVZ dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Somalië op 27 maart 2017 in Mogadishu hebt gewoond en dat al uw kinderen in Mogadishu zijn geboren (Verklaring DVZ, punt 10, 16 en 31). In de vragenlijst CGVS vermeldt u dat u naar Somaliland vluchtte en nadien terugkeerde naar Mogadishu (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u behalve in Mogadishu ook in Hargeisa hebt gewoond, van 2012 tot 2014, en Somalië op 27 februari 2018 hebt verlaten en diezelfde dag in Turkije bent aangekomen en daarna, op 18 april 2018 bent doorgereisd naar België. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, stelt u dat u de tijd of de kans niet kreeg om uw verblijf in Hargeisa toe te lichten. Wat de geboorteplaatsen van uw kinderen betreft, stelt u na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ dat enkel S. in Mogadishu is geboren (CGVS II, p. 7). Daarnaast gaf u bij de DVZ ook aan te hebben gereisd met een visum voor Turkije, afgegeven in januari 2017, en dat u in maart 2017 in Turkije vingerafdrukken afstond en daar een verzoek om internationale bescherming deed (Verklaring DVZ, punt 22 en 24). Wanneer het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen over de afgiftedatum van het visum en dat u bij de DVZ daarnaast meermaals verklaarde dat u al in 2017 in Turkije was, ontkent u dit. U blijft vasthouden aan de versie van de verklaringen zoals u ze op het CGVS hebt gegeven (CGVS II, p. 7). In tweede instantie zijn ook uw verklaringen over uw vluchtrelaas bij de DVZ anders dan op het CGVS. Zo stelt u bij de DVZ dat uw broer u probeerde uit te huwelijken aan een oudere man toen u zwanger was van uw echtgenoot. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u iets anders vertelde, namelijk dat uw zus aan een oudere man werd geschonken en een dochter kreeg van hem. U vermoedt wel dat uw broer u eveneens van plan was om uithuwelijken (CGVS I, p. 22).

Naast deze verschillen in uw opeenvolgende verklaringen, stelt het CGVS een aantal inconsistenties vast in uw vluchtrelaas die evenzeer een negatieve impact hebben op uw geloofwaardigheid. U verklaart dat u als jong meisje verkracht werd door de schoonbroer van A., waarna u verplicht onderworpen werd aan een herinfibulatie. Uw broer wilde immers niet dat iemand hierover iets te weten kwam. Tegen uw stiefmoeder mocht u hier niets over kwijt. Terwijl u het zwijgen opgelegd werd, ging de vrouw van A. echter rondbazuinen aan burens en vriendinnen dat u niet zomaar verkracht was maar dat u zelf seksuele betrekkingen had gewild. Gevraagd naar de reden hierachter zegt u dat ze net als uw broer verslaafd was aan khat en u enkel pijn wilde doen (CGVS, p. 9-11). Hoe dan ook blijft het vreemd dat uw schoonzus enkel en alleen om u zwart te maken, zou toegeven aan de buitenwereld dat er buitenechtelijke seksuele betrekkingen zouden zijn geweest tussen haar broer en u, en dit in een land waar zulke praktijken geheel taboe zijn.

Daarnaast bevatten ook uw verklaringen over uw uiteindelijke vluchtaanleiding meerdere elementen die niet consistent zijn.

Zo is er in de eerste plaats het feit dat u een relatie begint met een man van de Reer Hamar, die u omschrijft als een minderheidsclan met wie uw clan niet huwt volgens de traditie. Het feit dat de clanachtergrond van de man mogelijk een probleem zou vormen, is iets wat u noch uw echtgenoot vóór het huwelijk lijken te hebben besproken of in overweging hebben genomen. U stelt immers dat u al verliefd was geworden en niet meer kon terugkeren en u de mening van uw man niet kent over het feit dat hij buiten zijn clan ging trouwen (CGVS I, p. 24-25). Wanneer uw echtgenoot uw hand gaat vragen aan uw broer, wordt het al snel duidelijk dat uw broer niet van plan is om in te stemmen met zijn huwelijksaanzoek. U wordt vanaf dat moment letterlijk aan de ketting gelegd. Toch biedt uitgerekend uw schoonzus, met wie u al jarenlang een slechte relatie onderhoudt, u de kans om haar dochter F. met wie u wel een goede band hebt te begeleiden naar een huwelijksfeest. Met medewerking van F., maakt u van deze gelegenheid gebruik om in het geheim uw huwelijk te laten voltrekken en eveneens te consumeren. U beslist echter

niet om samen met uw man weg te lopen maar terug te keren naar het huis van A.. Gevraagd waarom u alsnog terugkeerde, zegt u dat u moeilijk F. alleen naar huis kon laten terugkeren (CGVS II, p. 14-15). Nochtans was dit de ideale gelegenheid geweest om uw vrijheid te herwinnen en samen met uw man elders een nieuw bestaan op te bouwen. Opvallend is dat u noch uw echtgenoot concrete stappen in die richting zet en dit zelfs niet overweegt tot op het moment dat uw zwangerschap toevallig aan het licht komt. U zegt dat uw man geen andere stappen heeft genomen behalve het feit dat hij zonder succes nog een keer gaan praten is met uw broer, kort nadat jullie in het geheim waren gehuwd (CGVS II, p. 15-16). Het gegeven dat u en uw man na het huwelijk en zelfs na enkele maanden zwangerschap geen enkel concreet plan maken en zomaar alles op zijn beloop laten tot A. u naar een abortuskliniek meeneemt, is bijzonder onwaarschijnlijk. Bovendien is het feit dat u in een ziekenhuis in Mogadishu abortuspillen zou krijgen samen met het advies om na zeven dagen terug te keren voor het voltooiën van de abortus, evenzeer bedenkelijk. U werpt hier tegen op dat in Mogadishu alles mogelijk is tegen betaling (CGVS II, p. 16-17). Dit is mogelijk niet geheel onjuist is maar dit kan in uw geval echter onmogelijk alles uitklaren. Er moet immers rekening gehouden worden met alle factoren in uw beschrijving van de gebeurtenis en het feit dat abortus in Somalië niet alleen verboden is bij wet maar dat er tevens een groot taboe op rust. Als er al abortussen worden gepleegd in Somalië, dan zou dit alleszins niet verwacht worden in een ziekenhuis maar veeleer in een clandestiene omgeving in het bijzijn van een vroedvrouw. Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat uw mening geheel terzijde werd gelaten in het ziekenhuis. U zegt dat A. het op een akkoord met de dokter gooide, terwijl u de verpleegsters duidelijk liet weten dat u de abortus niet wilde (CGVS I, p. 21). Ook bedenkelijk is het feit dat de pillen geen enkel effect op uw kind hebben gehad zoals u zelf aangeeft (CGVS I, p. 21).

Ook over uw vertrek uit en terugkeer naar Mogadishu zijn elementen aan te wijzen. Zo stelt u in het eerste onderhoud dat u in januari 2012 wegliep met uw echtgenoot, toen u drie maanden zwanger was. In het tweede onderhoud stelt u dat bij uw vertrek uit Mogadishu 5 maanden zwanger was (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 5). U en uw man beslissen rond september 2014, drie maanden na de geboorte van M., vanuit Hargeisa terug te keren naar Mogadishu. Opvallend is dat u niet voor en ook niet na uw terugkeer probeert uit te zoeken waar A. en zijn gezin zich op dat moment bevinden ondanks dat u beweert nog steeds A. vreesde (CGVS II, 20-21). Dat gegeven is des te onwaarschijnlijker in het licht van uw verklaringen over de woonplaats van uw schoonfamilie bij wie u ging intrekken. Daarover verklaarde u immers dat ze vlakbij het huis van A. woonden, namelijk dertien huizen verschil (CGVS II, p. 6). U en uw man konden via uw schoonfamilie dan ook vrij makkelijk en snel te weten komen of A. en zijn gezin nog steeds in de buurt woonden. Bovendien is het ouderlijk van uw man niet alleen vlakbij het huis waar u vroeger samen met A. en zijn gezin woonde. Het is tevens de eerste plaats waar A. u zou gaan opzoeken als hij wist dat u terug in Mogadishu was. Hoewel u beweert dat A. al verhuisd was naar Bulo Hubey nadat u terugkeerde naar Mogadishu (CGVS I, p. 23), was het huis van de schoonfamilie hoegenaamd niet de veiligste plek voor u en uw gezin. Daarnaast is het vrij onwaarschijnlijk dat uw broer u pas in november 2017, drie jaar na uw terugkeer, bij uw schoonfamilie thuis opzoekt. Daarbij komt nog dat u geen geheim maakte van uw terugkeer: U verkocht immers groenten voor het ouderlijk huis van uw man waardoor het weinig geloofwaardig is dat A. nog niet via buurtbewoners op de hoogte zou zijn gekomen van uw terugkeer. Nog onwaarschijnlijker wordt het wanneer blijkt dat uw broer er pas in slaagt u te traceren nadat u toevallig zijn vrouw op een markt ziet, u haar begroet en met elkaar een praatje slaat over de kinderen. U situeert het moment waarop uw broer te weten kwam dat u weer in Mogadishu was na de geboorte van S., dus na in 2016. Uw schoonzus vertelt u dan dat ze in Bulo Hubey woont en u geeft haar uw telefoonnummer wanneer zij daarom vraagt. Gevraagd waarom u uw gegevens zomaar prijs gaf aan de vrouw met wie u jarenlang problemen kende, stelt u dat u dit deed omdat ze een familielid van u was (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 19-22). U gaf A. hiermee de mogelijkheid om weer in contact te komen met u terwijl verwacht zou worden dat u hem koste wat het kost zou willen vermijden. Dit geeft uiteindelijk aanleiding tot twee oproepen van uw broer waarin hij dreigt iets te doen waar u spijt zou van hebben als u uw man en kinderen niet achterlaat (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 21).

Ondanks de dreigementen blijft u in het ouderlijk huis van uw man wonen, waar A. u op 13 november 2017 komt opzoeken met alle gevolgen van dien. Al deze elementen samen waaruit blijkt dat u geen maatregelen nam om uw terugkeer naar Mogadishu en uw verblijfplaats in de stad voor A. geheim te houden, dragen bij aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

(...)

Een laatste en eveneens veelzeggend element is het relaas dat de psychologe brengt bij wie u in behandeling bent sinds oktober 2018. In haar brief van januari 2019 schrijft ze dat u het slachtoffer bent van familiaal misbruik en geweld, maar ook dat u en uw echtgenoot grote familiale conflicten kennen met de broer van uw echtgenoot omwille van een erfenis. Dit laatste staat hoe dan ook haaks op uw verklaringen waarin uw huwelijk de kern van uw problemen vormt en waarin niet de broer van uw man maar uw eigen broer een centrale rol speelt. Het meest treffende is echter dat er over de dood van uw

zoon S. niets te lezen valt in de brief. Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat problemen hebt met uw schoonbroer. U stelt dat u te weinig geld van de erfenis kreeg en dat u wel degelijk aan de psychologe over de dood van uw zoon hebt verteld (CGVS II, p. 4). Deze antwoorden zijn echter onvoldoende ter verklaring. Dit doet dan ook finaal afbreuk aan uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met halfbroer omwille van uw huwelijk, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)

De documenten die u neerlegt, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. In de brief van de psychologe staat te lezen dat u aan PTSD lijkt te lijden. De psychologe verwijst naar meerdere omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot uw psychische problemen, waaronder omstandigheden in Somalië (die niet geheel overeenstemmen met uw verklaringen op het CGVS) en omstandigheden onderweg naar Europa. De brief kan gezien de afwijkende verklaringen over uw problemen in Somalië uw aangehaalde vluchtmotieven ondersteunen en nog minder er een bewijs voor vormen. Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw persoonlijke onderhoud op het CGVS bleek dat u in staat bent om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. In het medisch attest van 4 oktober 2019 staan een aantal littekens beschreven. De arts vermeldt hierbij telkens uw verklaring over het ontstaan van deze littekens en/of letsels en besluit dat deze fysieke overeenstemmen met uw verhaal. Hierbij moet worden opgemerkt dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Bijgevolg vormt het medisch attest geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de psychische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld."

Waar verzoekster nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 2) en in haar verzoekschrift aanvoert dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijke onderhoud enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien verzoekster dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster verklaarde tijdens de persoonlijke onderhouds dan wel dat zij geherinfibuleerd werd nadat zij door de broer van haar schoonzus werd verkracht (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 7, p. 19) doch de Raad merkt op dat hierboven reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, zodat zij ook deze feiten niet aannemelijk kan maken. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen.

Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter Sa. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend (verzoekschrift, stuk 3) en voert aan dat het principe van eenheid van gezin ten onrechte niet werd toegepast.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochter Sa. en de hoedanigheid van vluchteling van Sa. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: "*In verband met uw minderjarige dochter*

Sa., waarvan u verklaart dat ze geboren is op 9 juli 2018 in België, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, heb ik besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen/haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “*van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “*gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen*”. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen “*de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde*”. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het arrest “*Ahmedbekova*” van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn “*ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden*.” Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, “*N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov*”, overweging 48 e.v. en 68).

De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige andere interne of internationale rechtsnorm die door verzoekster wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste.

Waar verzoekster nog informatie toevoegt van de VN (verzoekschrift, stukken 4-5) met betrekking tot de eenheid van gezin, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoekster zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal of de Raad niet kan worden gedwongen, op grond van deze richtlijnen, om verzoekster te erkennen als vluchteling louter omdat haar dochter Sa. als vluchteling werd erkend.

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter Sa. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij vervolging vreest omdat haar schoonmoeder en schoonzus haar dochter wilden laten besnijden, doch in de bestreden beslissing werd op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen op dit punt: *“Na dit incident komt het tot een conflict met uw schoonfamilie, meer bepaald uw schoonmoeder en schoonzus, die uw dochter willen besnijden. Dit is tevens de reden dat u besluit het huis te verlaten en uw kinderen onder te brengen bij een vriendin. U zoekt zelfs toenadering tot A. om aanspraak te kunnen maken op uw erfenis. Wanneer het CGVS u tijdens het tweede onderhoud vraagt waar u kinderen zich bevinden, antwoordt u dat ze zich bij uw schoonzussen en uw schoonbroer bevinden (CGVS II, p. 2-3). Toch is het vreemd dat uw kinderen terugkeren naar de schoonfamilie terwijl u uw kinderen daar net had weggehaald omdat uw schoonmoeder de genitale verminking van uw dochters niet langer wilde uitstellen (CGVS I, p. 17-18). Ook dit is weinig consistent en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”* Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen. Gezien deze motivering, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd en wordt zij overgenomen door de Raad.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. De neergelegde geboorteakte van Sa. (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 1) bevat slechts persoonsgegevens van verzoeksters dochter, die niet worden betwist en die geen afbreuk kunnen doen aan voormelde analyse. Het neergelegde medische attest in hoofde van verzoeksters dochter Sa. en de verklaring op eer van GAMS (*Ibid.*, nrs. 3-4) bewijst slechts dat Sa. niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist. De Raad merkt bovendien nog op dat het door verzoekster neergelegde psychologische attest (*Ibid.*, nr. 5) evenmin vermeldt dat verzoekster verklaarde een vrees voor vervolging te kennen bij een terugkeer naar Somalië omwille van haar dochter en dat uit dit attest niet kan blijken dat verzoekster niet in staat was om haar vervolgingsfeiten op een functionele wijze toe te lichten tijdens de procedure.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. 3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Gelet op verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst in Somalië, stelt de Raad vast dat haar nood

aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), dient beoordeeld te worden aan de hand van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente COI Focus van Cedoca van 21 april 2020.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP